

CUKROWNIA „REJOWIEC”

- WSPOMNIENIE -

Od samego początku projektowana i budowy, cukrownia w swojej oficjalnej nazwie miała „Rejowiec”. Zakład przerobu buraka zaprojektował Józef Madoń. Od 1894 r. pracami budowlanymi kierował Jan Aleksander Galster – późniejszy zastępca dyrektora tej że cukrowni. Nadzorował również postęp prac Roman Stodółkiewicz¹, który odpowiadał w latach 1896 – 1898 za prawidłowy dobór firm budowlanych jak i montowania urządzeń technologicznych. Budowę prowadzono przez trzy lata. Wykonawcami były firmy takie jak: Spół. Rau i Gryziński z Rejowca, Schulze i Plaga – Leikiewicz z Lublina, Zieliński S-ka., Lilpop, Pamper z Sosnowca, i wiele innych. W przetargach i zaopatrzeniu materiałowym pośredniczyli miejscowi Żydzi. Prace budowlane wykonywali murarze i cieśle z okolic Rejowca oraz specjaliści sprowadzeni z Parczewa. Budowę Cukrowni i Rafinerii w Rejowcu zakończono w 1898 roku.

Skład Zarządu nowo wybudowanej cukrowni stanowili jej główni akcjonariusze to jest:

Józefat Jakub Budny²,

Jan Budny,

Kazimierz Budny³.

Natomiast wieloletnim dyrektorem administracyjnym był Tadeusz Huskowski.

W roku tj. 1899 przeprowadzono próbny rozruch technologiczny określany jako kampania cukrownicza, która trwała 8 tygodni. Przerobiono 390 ton buraków cukrowych. Buraki dostarczyły folwarki Budnego jak i okoliczne majątki u których zakontraktowano odpowiednią ilość surowca do produkcji. Pierwszym dyrektorem cukrowni był wyżej wspomniany Roman Stodółkiewicz, który zorganizował prace podczas pierwszej kampanii cukrowniczej. Zastępcą dyrektora i głównym mechanikiem był inż. Jan Aleks-Galster.

Przerób dobowy na przestrzeni lat różnie się kształtował, od 2 do 6 tysięcy q buraka. Zazwyczaj kampania cukrownicza trwała 4 tygodnie. Najdłużej 6 tygodni. Stałych pracowników zatrudniono w liczbie 50 – u. W czasie kampanii dodatkowo zatrudniano 90-u robotników tzw. sezonowych. Chcąc zmniejszyć duże obciążenia podatkowe zakładu powołany został akcjonariat. Drugim obok Jakuba Józefata był jego brat Jan Budny – właściciel dóbr Żulin⁴. Spółka Akcyjna Cukrowni „Rejowiec”, funkcjonowała aż do roku 1940 w której w zasadzie występował jeden właściciel Józefat Budny. Od 1902 do 1906 obowiązki dyrektora pełnił Zajączkowski.

Linia technologiczna

Sercem zakładu była kotłownia, wyposażona w 6 pieców tzw. „miniażery”, w układzie: 3 – niskopienne i 3- wysoko poziomowe. Za opał służył: węgiel kamienny, miał węglowy a nawet torf (w szczególnych przypadkach). Wszystkie prace w kotłowni wykonywano ręcznie. Węgiel kamienny i inny opał transportowano kolejką wąskotorową tzw. siedemdziesiątkami, kolibami. Tym samym sposobem wywożono popiół z podziemi kotłowni. Ruszta pieców były stałe. Tor

¹ Roman Stodółkiewicz w latach 1894 – 1902. Przeszedł z cukrowni „Zanięta”, z Rejowca odszedł do cukrowni „Strzyżów”.

² **Józefat Jakub Budny** – syn Ignacego Bonawentury Budnego i Karoliny z Morawskich

³ **Kazimierz Budny** - syn Teofila Mikołaja Budnego i Józefy Teodory z Lisiewskich

⁴ Jak na tamte czasy posiadał nowoczesną krochmalnię.

siedemdziesiątek przedłużony do dołu wysłodkowego a nawet do majątku Kostunin na dowożenie buraków cukrowych.

Główna maszyna parowa poruszająca koło rozruchowe umieszczono na wschodniej części cukrowni, przedłużone w układzie różnych kół transmisyjnych i pasów na poszczególne działy i wydziały.

Charakterystyczną była po płuczce i krajalnicy – dyfuzja, która składała się z dyfuzorów z bocznym i dolnym wyładunkiem, oddając sok surowy od krajanki, pod ciśnieniem nabieranej pary. Nabijanie dyfuzorów odbywało się ręcznym przesuwaniem rynną spod przenośnika pasowego, następnie krajankę w dyfuzorze deptano i ubijano przez pracowników sezonowych. Za pomocą gwizdka majster dyfuzji kierował pracą. Po odciągnięciu soku zwalniano pokrywy dyfuzorów, z dolnym lub bocznym wyładunkiem, wytłoczyny z sokiem surowym wpadały do sznek i za pomocą ślimaka odprowadzano wytłoczyny na zewnątrz a sok na saturację. Drugim charakterystycznym urządzeniem zakładu, to cedzidła w układzie ramowym oczyszczające sok rzadki po przez gar wety i warniki. Całość odbywała się pod ciśnieniem pomp pasowych do poszczególnych skrzyń soku rzadkiego a później gęstego. Cukrownia posiadała dwa rodzaje warników: na cukier kryształ i rafinady. W późniejszym czasie zainstalowano kostkownię.

W roku 1909 Józefat Budny wykupił część posiadłości **Anny i Bronisława Jana Fudakowskich** z Uhra⁵, natomiast część z tych ziem sprzedał spółce cukrowej pod dalszą zabudowę. W tym czasie dyrektorem cukrowni był Apolinary Machczyński (1906 – 30.03.1915 – zmarł nagle).

Cukrownia posiadała dynamo, które wytwarzało prąd stały o napięciu 110 V na potrzeby oświetlenia budynków. Agregat obsługiwał majster elektryk - Baranowski. Natomiast plac oświetlały lampy gazowe

Od 1905 roku w cukrowniach Królestwa Polskiego wprowadzono umowy zbiorowe regulujące sprawy zatrudnienia. Praca trwała od godziny 5 do 19-tej w tym 1 ½ godziny z przeznaczeniem na śniadanie i obiad. Dzień pracy wynosił 12 ½ godziny, w okresie kampanii nie płatne niedziele i święta. Za jeden dzień pracy robotnika wynosiły 33 kopiejki, majstra 60 kop, kierownik otrzymywał 1,30 rubla. dla przykładu: w 1905 roku mężczyzna zarbiał 55 kopiejek, kobieta 35 kop, młodzież od 15 do 18 kopiejek. Da kampanię, gratyfikacja wynosiła; majstra 5 do 7 rubli. w 1913 roku zmarł dyrektor cukrowni Machczyński. na jego miejsce został powołany inż. Tryliński. Jego zastępcą został Tadeusz Huskowski (inżynier), który zarazem pełnił funkcję chemika.

Obsada ważniejszych stanowisk Cukrowni „Rejowiec”, w latach 1913 – 1915.

Żytkiewicz Franciszek, który przybył z Cukrowni „Żytyń”, z Wołynia⁶, pełnił obowiązki mechanika, podlegał mu plac. Pracował do 1936 roku.

Korgowski Stanisław – inspektor plantacji

Płk Kosobudzki – chemik, płk Rzewuski Piotr

Żywicki – zmianowy – pełnił obowiązki do 1926 r. (w okresie kampanii zmianowych było dwóch dobieranych ze stałej załogi)

Kupalo – buchalter

Karbowski – kasjer

Piechucki Bolesław – tabelowy (urzędnik)

Dobrowolski Zygmunt – szef biura

Skutnicka Joanna – sekretarka

Kielus – gospodarz placu

⁵ 1 sierpnia 1908 roku Bronisław Jan Fudakowski (1873 – 15.05. 1938r) sprzedał Ludwin o powierzchni 204 morgi i 221 przętów za sumę 200 000 rubli. (wcześniej bo w 1893 roku w Ludwinowie powstała kolonia niemiecka) Anna z Wołowskich Fudakowska zm. 13.12.1935r.

⁶ „Żytyń – Cukrownia, należała do Jana Blocha polskiego przedsiębiorcy żydowskiego pochodzenia. Położona w gminie Aleksandria, powiat Równe.

Roman , Osmólski Władysław , Nazaruk : obsługa maszyny parowej
Salczyński Wacław - obsługa pierwszych akumulatorów , które służyły do oświetlania budynku cukrowni
Wilim - murarz

Szponer Józef , Jędrasik , Augustyniak - majstrowie kotłowni

Jesienią 1914 roku kampania przebiegła bez awarii .

W 1915 roku produkcja zakładu została przestawiona na naprawę sprzętu wojskowego , z obu stron walczących jak i rodzajów wojsk , które znajdowały się w pobliżu Rejowca .

Dyrektor Tryliński z częścią załogi został ewakuowany w głąb Rosji i już nigdy nie powrócił . Cukrownia ,, Rejowiec , w czasie I wojny światowej nie została uszkodzona.

Od 1915 roku do 1918 r. dyrektorem cukrowni był Zakrzewski Piotr ⁷ Trzon załogi cukrowni stanowili pracownicy , którzy przetrwali okres wojny w Rejowcu i ci , którzy wrócili z Rosji .

Praktycznie od pierwszych chwil po zakończeniu działań wojennych przystąpiono do jej ponownego uruchomienia .

Obsada stanowisk po I wojnie światowej :

Żytkiewicz Franciszek – z-ca dyrektora , mechanik

Huskowski Tadeusz – dyr. Inż., technik.

Plk. Inż. Kosobudzki a następnie Jurewicz – chemik

Żywicki , a od 1926 roku Markiewicz i od 1928 roku inż. Horodyski M. – zmianowy

Kupalo – buchalter

Jankowski Tadeusz – księgowy

Karbowski – kasjer

Dobrowolski Zygmunt , w latach trzydziestych Sapieha Jan – szef biura

Kargowski Stanisław – inspektor plantacji

Piechucki Bolesław – urzędnik administracyjny

Kulesza Jan – tabelowy

Kubicki Bolesław – magazynier

Skutwicka Janina , następnie Ceglowska Lidia – sekretarka dyrektora

Trzon techniczny :

Roman - od maszyn parowych

Osmólski , Rogowicz Kazimierz - wyparki

Salczyński Wacław - oświetlenie

Szponer Józef , Salczyński Kazimierz Herman , Gołębiowski Jan - ślusarze

Kalkus - gospodarz placu

Latecki Ryszard - rymarz

Ogrodowczyk Stanisław - narzędziowy i pomoc mechanika

Rosinski Ignacy - kierownik energetyki

Broda Władysław , Adamczuk Ignacy - kotlarze

Kokoszka Michał - obsługa wirówek

Mazurek Walerjan , Jędrasik Konstanty - dyfuzja

W roku 1921 zaprzestano produkcji cukru rafinowanego , przeszli na produkcję kostek . Kierownikiem kostkowni został Dynski . Ustawiono również nową saturację II oraz siarkownik . Według oceny cukrowników , Rejowiec miał najlepszych techników cukrowników w Polsce.

⁷ **Piotr Zakrzewski (1878 – 1845)** – z wykształcenia i zawodu - lekarz dentysta . Ożeniony ze Stanisławą Zdrojkowską (1893 – 1945) . Współpracował r ruchem niepodległościowym . Brat ks. kanonika Bronisława Zakrzewskiego proboszcza parafii Rejowiec . Pochowani na cmentarzu parafialnym w Rejowcu .

Bardzo ciekawe dane o cukrowni zamieścił „ Informator Polskiego Przemysłu Cukrowego . Warszawa – 1928 roku :

(...) „ Rejowiec Sp, Akc. . – woj. Lubelskie , pow. Chełmski , p-ta i stacja kolejowa Rejowiec . Adres telegraficzny : Cukrownia Rejowiec Lubelski . Telefon : Rejowiec Nr, 7. Cukrownia zbudowana w roku 1898 , produkuje kryształ biały . Kapitał zakładowy złotych 2. 900.000. – . Siedziba Zarządu - Rejowiec

Zarząd :

Antoni Ludwik Budny⁸ , Jan Budny⁹ , Antoni Budny¹⁰ .

Dyrekcja :

Dyrektor inż. T. Huskowski .

. Komisja Rewizyjna :

T. Daszkiewicz – Bortnowski , J. Klarner , S. Lubek , Marta hr. Łosiowa , i Feliks Huskowski .

Pracownicy funkcyjni :

Cieszkowski Waclaw – kasjer , Dobrowolski Zygmunt – szef biura i buchalter , Gowinówna Halina – sekretarka , Grabowska Ligia – pomocnik buchaltera , Horodyski Mieczysław – zmianowy , Jurewicz Wincenty inż. Chemik , Kelus Edward – wice dyrektor , Kulczycki Stanisław – inspektor plantacji , Mierosławski Michał – mechanik , Sapieha Jan – pomocnik buchaltera , Skotnicka Janina – pomocnik buchaltera . (...)

Budowniczym nowego komina w cukrowni był Józef Madej . Plantacja buraka cukrowego wynosiła około 1.700 ha.

Cukrownia w Rejowcu w 1933 roku zakupiła Cukrownię w Trawnikach . W latach 1932 – 1938 z zlikwidowanej cukrowni Trawniki zostali w Rejowcu zatrudnieni następujący pracownicy ; Mirczuk Jan – szofer mechanik , Madeński Kazimierz – ślusarz mechanik , Cimek Jan i Paweł – stolarze , oraz Krochmalski Michał – mechanik z cukrowni Milrjów . Szefem biura był Dobrowolski Z. , zastępca dyrektora płk . Rzewuski Piotr a od 1936 – inż Podhorodzki a w 1937 inż. Mierosławski , inspektorem – Mirczuk Józef .

W 1938 roku nastąpił generalny remont urządzeń i przebudowa , która prowadził Marian Sudoł wspólni z właścicielem firmy „ Rajcherd „ . założono też nowy generator do wytwarzania prądu elektrycznego . Zmodernizowano oświetlenie – likwidując uciążliwe akumulatory i oświetlenie gazowe . Odpowiedzialnym za modernizację był Rosiński Ignacy – energetyk . W ty też roku do Rejowca i cukrowni doprowadzono linie wysokiego napięcia . Przed wybuchem wojny w 1939 roku nie zdążono otrzymać zespołu elektryfikacyjnego na potrzeby cukrowni ze Szwecji , turbozespołu prądu o napięciu 110V – 220 V . Zrealizowano zamówienie dopiero w 1941 roku . Warsztaty cukrowni w czasie wojny obronnej 1939 roku dzień i noc naprawiały uszkodzony sprzęt wojskowy . Kampania cukrownicza w 1939 roku nie była prowadzona z wiadomych względów .

Natomiast w roku 1940 cukrownię prowadził dyr. Huskowski . Do połowy roku 1943 Niemcy wykorzystywali w zakładzie niewolniczą pracę Żydów . Pracowali oni bezpłatnie , zatrudniani do najcięższych i uciążliwych stanowiskach . Nadzór nad nimi sprawował gestapowiec Gustaw Jeski („ Gutek „) – pochodził ze Śląska .

W dniu 1 kwietnia 1941 roku w Rejowcu i gminie Rejowiec Niemcy dokonali masowych aresztowań .

⁸ **Antoni Ludwik Budny** - syn Andrzeja Budnego i Michaliny z Wierzbickich . Usynowiony przez Józefata Jakuba Budnego .

⁹ **Jan Budny** - syn Nikodema Budnego i Natalii z Popławskich

¹⁰ **Antoni Budny** – syn Teofila Mikołaja Budnego i Józefy Teodory z Lisiewskich

Z załogi cukrowniczej aresztowali a później stracili następujących pracowników :

- 1 Kulczycki Stanisław – główny inspektor plantacji
- 2 Kulczycki Czesław s. Stanisława – student
- 3 Cegłowski Tadeusz – prac. Umysłowy , były podchorąży
- 4 Sałata Ignacy – ślusarz
- 5 Dzierżanowski Józef – akcyzowy
- 6 Mirosławski Michał – z-ca dyr. , główny mechanik
- 7 Dobrowolski Zygmunt – buchalter
- 8 Horodyski Mieczysław – zmianowy
- 9 Adamczyk Longin – kierowca
- 10 Ficek Ludwik – ślusarz
- 11 Wysocki Stanisław – magazynier

W okresie letnim zainstalowano zespół elektryfikacyjny otrzymany ze Szwecji . W końcu maja 1941 roku funkcję dyrektora objął Bronholc Walter . Oficjalna nazwa cukrowni – Zuckerfabrik z Raffinerie L.G. Ciszowski i S-ka .

Rotinger - zastępca dyrektora i mechanik jednocześnie

Pasieczny – inspektor plantacji ,

Sidor – współpracował z Gestapo .

W tym też roku przystąpiono do budowy suszarni wysłoków . Na tą budowę zabrano cegłę ze wsi Niedziałowice przeznaczoną przed wojną na budowę szkoły powszechnej . W 1944 roku Bronholc Walter został zdjęty z dyrektora i wysłano go na front wschodni . Przyczyna – łapówkarstwo i malwersacje oraz przychylność w stosunku do Polaków .

Na krótko przed wyzwoleniem stanowisko dyrektora objął Fritz Szubert (Czech Sudecki) .

Spółka Akcyjna Cukrowni i Rafinerii „ Rejowiec „, w Rejowcu działała do 1945 roku , po czym została upaństwowiona . Zakład został znacjonalizowany.

POZA PRODUKCYJNA OBSADA STANOWISK.

Dyrektorzy Cukrowni Rejowiec od roku 1894 do 1996 .

- 1 1894 – 1902 Stodółkiewicz Roman (1894 – 1898 – kierownik budowy zakładu)
- 2 1902 – 1906 Zajęzkowski
- 3 1906 – 1913 Machczyński Apolinary (przeszedł do cukrowni Jozefów)
- 4 1913 -1915 Tryliński (zginął w Rosji)
- 5 1915 – 1918 Zakrzewski Piotr (lekarz dentysta , brat księdza Bronisława Zkrzewskiego)
- 6 1918 – 1941 Huskowski Tadeusz (przeniesiony przez Niemców na Wołyń)
- 7 1941 – 1944 Bronholc Walter (niemiecki komisaryczny zarządca)
- 8 1944 - Szubert Fritz (Czech sudecki)

Po wyzwoleniu Rejowca powołano komitet zarządzający cukrownią tzw. Radę Robotniczą w skład której weszli :

Krochmański Michał – przewodniczący

Szponer Józef z-ca przewodniczącego

Madeński Kazimierz

Dziadko Antoni
Latecki Ryszard
Ogrodowczyk Stanisław
Jawkobuz Jan
Hlupsa Kazimierz

- 9 1945 -1949 Kukulewski Eugeniusz
- 10 1949 – 1951 Rosiński Marian
- 11 1951 – 1959 Orszuł Stefan
- 12 1959 – 1965 Zalewski Stefan
- 13 1965 – 1969 Ropa Czesław
- 14 1969 – 1975 Bąk Jan
- 15 1975 – 1978 Ewertowski Jerzy
- 16 1978 – 1989 Frącek Zbigniew
- 17 1989 – 1991 Nawra Marek
- 18 1991 – 1996 Wajcht Ludwik

Sekretarze Polskiej Partii Socjalistycznej

- 1 1937 – 1946 Szponar Marian
- 2 1946 – 1947 Krochmalski Michał
- 3 1947 – 1949 Wodyk Tadeusz (i po zjednoczeniu w PZPR)

Sekretarze Polskiej Partii Robotniczej

- 1 1945- 1947 Rosiński Marian
- 2 1947 – 1948 Miszczuk Stanisław (i po zjednoczeniu z PZPR)

Sekretarze Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

- 1948 – 1958 Doliński Jan
- 1958 – 1962 Grzesiak Julian
- 1962 – 1964 Żołnacz Antoni
- 1964 – 1968 Szust Józef
- 1968 – 1971 Piłat Marcin
- 1971 – 1973 Rubaszko Bolesław
- 1973 – 1974 Żelazny Jan
- 1974 – 1976 Skrzyńska Ludmiła
- 1976 – 1978 Zalichta Józef
- 1978 – 1981 Wasilkow Józef
- 1981 – 1985 Parada Tadeusz
- 1985 – 1988 Batejko Marian
- 1988 – 1990 Piłat Henry (do rozwiązania)

Prezesi Związków Zawodowych

- 1 1945 – 1948 majdan Tadeusz
- 2 1948 – 1950 Brzozowski Ignacy
- 3 1950 – 1954 Podścieński Stanisław
- 4 1954 – 1956 Madeński Kazimierz
- 5 1956 - ? Adamczyk Ignacy
- 6 1956 – 1958 Sejnik Jan
- 7 1958 – 1966 Piłat Marian
- 8 1966 – 1968 Lipiński Jozef
- 9 1968 – 1976 Łachowski Roman
- 10 1976 – 1980 Dziadko Wiesław
- 11 1980 – 1982 Pasierkiewicz Kazimierz
- 12 1982 – 1986 Pasierkiewicz Zdzisław

„Solidarność”

- 1 1986 – 1988 Osoba Tadeusz
- 2 1988 – 1990 Górski Ryszard
- 3 1990 – 1993 Jackowniak Zdzisław

Przewodniczący Rady Robotniczej

- 1944 – 1947 Krochmalski Michał
 1960 Parada Tadeusz
 1960 – 1964 Pałach Zygmunt
 1964 – 1989 Parada Tadeusz
 1989 – 1993 Pelczyński Bogdan

Po akcjach rekwirowania cukru przez oddziały „Sokoła”, „Orlika”, i „Młota z ugrupowań WiN i NSZ. Organy bezpieczeństwa dla ochrony zakładu zakwaterowały pluton KABW, którym dowodził ppor. Cygan. W styczniu 1947 roku żołnierze KBW opuszczają cukrownię, przekazując ochronę zakładu powołanej Straży Przemysłowej, rekrutującej się z mieszkańców gminy.

Komendanci Straży Przemysłowej

- 1 1947 - ? Stadnik Henryk
- 2 1947 -1952 Czubkowski Edmund
- 3 1952 – 1956 Piłat Marian (w 1956 roku straż przemysłową rozwiązano)

Niepełny wykaz członków Straży Przemysłowej w „Cukrowni Rejowiec,, w latach 1947 – 1956 .

Stadnik Henryk	Zalichta Jozef	Sochacki Tadeusz	Pasztuła Tadeusz
Juśkiewicz	Zagożdżan Józef	Zagożdżan Władysław	Pyc Halina
Lepianko Stanisław	Świrszcz Kazimierz	Opaliński Franciszek	Zagożdżan Jan
Trajda Jan	Czubkowski Edmund	Rogan Józef	Czaus Piotr
Cichocka Maria	Czaus Janina	Róg Tadeusz	Piłat Marian
Piłat Marcin	Parczyński Jan	Zagórska Maria	Pawlas Stefan
Pawlas Witold	Kajdaszuk Marcin	Pasierkiewicz Zofia	Zagożdżan Maria
Czaus Henryk			

Odpowiedzialni za ochronę zakładu pracy :

1898 – 1930 – obowiązki spoczywały na dyrektorze cukrowni
W 1922r – powstała komenda Obrony Przeciwgazowej
26.05.1928r. – powstała Liga Obrony Powietrznej
15.01.1937 – powołano Obronę Przeciwlotniczą
W latach 1930 – 1939 gminę i dyrekcję instruował z ramienia starosty porucznik. Roman Cegłowski
z 7 pp leg. Chełm

Okres okupacji – komendanci z placówki nr. 1 ZWZ- AK

1939 – 1940 starszy ogniomistrz Czaplński Jan „ Rębacz „
1940 – 1941 plutonowy Sałata Ignacy „ Świrski „
1941 – 1943 podchorąży Gwardiak Bronisław „ Prawdzie „
1943 – 1945 plutonowy Tkacz Karol „ Iskra „

Okres powojenny

1945 – 1947 podporucznik Cygan z KBW 10.12.1946r
Obrona p.lot. i ppoż
1947 sierżant Stadnik Henryk – straż przemysłowa
1947 – 1950 plutonowy Czubkowski Edmund - straż przemysłowa (31.12.1948r – OPL)
1950 – 1951 sierżant Piłat Marian – straż przemysłowa (29.07.1953r TOPL)
1951 – 1959 podporucznik Bronicki Wiktor – komendant TOPL
1959 – 1961 podporucznik Rudzki Romuald – komendant TOPL
1961 – 1972 podporucznik Pałacha Zygmunt – komendant (1967 ZOS)
1972 – 1979 starszy sierżant Lasocki Henryk – komendant (ZOS – PS)
1979 – 1996 Bukraba Antoni – komendant (Obrona Cywilna)

Komendanci Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej (ORMO)

1 1968 – 1970 Zdanowicz Kazimierz
2 1970 – 1975 Krochmalski Wiesław
3 1975 – 1981 Dziadko Wiesław

Kapelistrzowie zakładowej orkiestry dętej

Kudyba Kazimierz 1949 - 1950
Romaniuk Józef
Tuszewski Kazimierz 1950 - 1952
Kusiak Jan
Madeński Kazimierz 1952 – 1957
Tuszewski Kazimierz 1957 - 1970
Link Waldemar 1970 - 1976
Szyport Józef 1976 – 1988
Mąka Marian 1988 – 1993
Kostrzewski Lucjan
Woźniak Stanisław
Suchora Feliks

Trus Leonard

